

Živé pašije v Konnersreuthu

Napsal

P. JOSEF BEČICA

Cena Kč 3^{.-}

Nákladem vlastním. – Vytiskla Lidová tiskárna v Olomouci.

ŽIVÉ PAŠIJE V KONNERSREUTHU

Po první pašijové extasi r. 1926.

ŽIVÉ PAŠIJE V KONNERSREUTHU

Napsal
P. JOSEF BEČICA

Nákladem vlastním. — Vytiskla Lidová tiskárna v Olomouci.

No 4934.

I m p r i m a t u r.

Olomucii, die 22. Martii 1932.

J o s e p h u s V y v l e č k a,
Praeses a. e. Consistorii.

ÚVOD

Krvavé slzy! V letopisech katolické církve nejsou zvláštností. Krvavé zjevy na obrazech, sochách, sv. hostiích a na živých osobách byly vždy, od té doby, co Kristus Pán, její zakladatel, v zahradě Getsemanské a na Kalvarii svou božskou krev za nás prolil.

Ovšem, nebylo vždy zjištění nadpřirozeného a úkazy krvácení tak lehké, jako v případě krvácející hostie v Vrigne-aux-Bois v Andensku. Kde po čtyřikrát v době od 7. února do 8. května 1859 krvácela pod rukama zbožného kněze faráře Titeux mešní hostie při pozdvihování na pěti ranách Krista Pána v patřičných místech.

Aneb 31. prosince 1830 v Canfanaro v Istrii. Věřící v kostele vidí místo sv. hostie při sv. požehnání obličej Krista Pána s trnovou korunou.

V minulém století vidíme celou řadu omilostněných osob, mezi nimi velikou trpitelku Kateřinu Emerichovou. V Arsu ve zpovědnici sedával svatý farář denně až 18 hodin. V Itálii vidíme veliké světlo v církvi, Don Bosco.

Vidíme, jak Bůh přeorává v naší době zemi, jak hranice států na světové mapě se pošínují. Dnešní lidstvo, moderní svět — shání se stále po novotě,

aneb jak se moderně říká — po sensaci. Naše doba, je doba reklamy a rekordů. Doba světových veletrhů, světových zápasů a závodů. Doba nádhery a okázalosti. Doba světových výstav. Všechno se chce dnes vystavovat a na obdiv ukazovat.

A právě v naší době, kdy lidstvo je vyprahlé a vyvětralé duševně, kdy se shání jen po tom pozemském, po tom tělesném, ukazuje nám Prozřetelnost Boží, mystickou osobu, stigmaty Kristovými ozdobenou, zvláštními stavy duše vyznamenanou.

PRVNÍ MOJE CESTA DO KONNERSREUTHU

V neděli 3. srpna 1930 rozloučil jsem se s domácími. Po požehnání vydal jsem se sám na pout do Lurd přes Konnersreuth. Před tím prostudoval jsem si mapu, kudy pojedu. Ve St. Městě u Ůh. Hradiště nastupuji do vlaku k Přerovu. Z vlaku pozdravuji v duchu Matičku hostýnskou. Za Olomoucem Matičku svatokopeckou. Rychlíkem uháním k Chebu. Byl přeplněný výletníky a lázeňskými hosty z Tater. Cesta pěkně ubíhala. Spolucestujících byla dobrá polovice z národa vyvoleného. Zavazadel měl každý sebou, jako by jel do Palestiny. Před Prahou vrtal se jeden z těchto cestujících mezi kufříky nad mojí hlavou a výsledek toho byl — jedna cestovní taška octla se náhle na mé hlavě. Co teď. Na čele boule! Nezbylo prozatím nic jiného, než jízdu do Chebu v Praze přerušit. Dojel jsem do nemocnice Milosrdných bratří. P. podpřevor mne ošetřil. Celebroval jsem ráno. Poněvadž boule trochu odpuchla. O 8. hod. byl jsem již na Wilsonově nádraží. Nastupuji do rychlíku k Chebu. V Mariánských Lázních jsem opět přerušil cestu. Prohlédl město i lázně. Velká až podivuhodná čistota a krásná poloha mně upoutala. Nato příštím rychlíkem odejel jsem do Chebu. První revise. Později bylo jich ještě několik. U mne ne-

měli mnoho práce. Člověka v poutnickém oděvu s malou cestovní taškou a s řádným pasem, všude brzy zrevidovali.

Z Chebu jedu lokálkou do Waldsassen. Malé toto městečko čítá asi 5.000 duší. Uprostřed města je nádherný barokový chrám, který patřil dříve řeholníkům cisterciáckým. Vládou byli vypuzeni. Tato svatyně se svojí nádhernou úpravou, délkou, šířkou i výškou podobá se naší basilice na posvátném Velehradě.

Co mne tam zvláště uchvátilo? Veliká účast věřících ve všední den na mši sv. Plný kostel lidu. Veliký zástup u stolu Páně.

Naproti kostela jest nyní chlapecká škola. Tabulka na ní vlevo s nápisem vzpomíná na smutné dějiny českého národa, totiž: Na tomto místě stál dříve tak zvaný nový dům. V něm bydlel Bedřich V. falcký, později zimní král nazývaný, když jemu roku 1619 koruna království českého byla od českých pánů nabídnuta, on svolil ji přijati.

Od pana děkana, který toho času spravoval velkolepou svatyni, a pod jehož oblast spadá i Konnersreuth, dostal jsem informace a vzácné zprávy o Terezii Neumannové. K ní jsem se tedy odebral do Konnersreuthu.

V KONNERSREUTHU

Vesnička tato čítá asi 1500 duší, téměř vesměs katolíků. Ještě na počátku války, pravil mi otec Terezky, když jsem byl narukovaný, tázali se mne na vojně odkud jste? Z Konnersreuthu! A kde je to? Tu jsem musel říci u kterého většího města a konečně krajinu pojmenovat. Dnes ví celý svět kde je Konnersreuth. Zprávy o zjevech konnersreuthských jsou tiskem rozšířeny po celém světě. I v japonském jazyku vyšla kniha ve statisících exemplářích roku 1931.

Do listopadu 1927 byly návštěvy v Konnersreuthu ohromné. V pátek se sjelo na 3000 až 5000 lidí. Všichni chtěli s Terezkou mluvit aneb ji aspoň vidět. Od listopadu 1927 přijímá Terezka návštěvy jen s dovolením nejdůstojnějšího ordinariátu v Řezně.

Italský spisovatel Luciano Berra zajímavě líčí návštěvy v Konnersreuthu. „Věřící i nevěřící nachází se u lůžka selské dívky, mnohý pokleká, jiní zase se blíží k ní se zvědavým pohledem a s nedůvěřivým úsměvem. Jeden mluví o svatosti, druhý o podvodu, třetí o Boží milosti, čtvrtý o hysterii. Nejsou to jen ženy a zvědavci co přichází do Konnersreuthu, nýbrž též muži vědy, kteří nejsou

zvyklí se nechat uchvátit nadšením, nýbrž zvyklí jsou přesně vědecko-kriticky zkoumat. Muži, kteří nepochybují ve své vědě, mystikové vědy, kteří v ní věří jako v nejvyšší pravdu. Přistupují k lůžku trpitelky, podrobují ji dlouhým zkouškám, vyptávají se na všechny směry. Rádi by jádro tajemství rukama uchopili. Mnozí se konečně vzdali hledání a vyznali, že je vědě nemožno některé zjevy vysvětlit, které pozornost nejvíce roznítily. Jiní pokoušejí se vědeckým odůvodněním každý i konnersreuthský případ čistě lidským světlem podat. Opět jiní jdou dále a zjišťují přesně, že zde nadpřirozené zákony vykonávají svou vládu.“

V Konnersreuthu upoutá cizince hned na první pohled chování občanů. Skromnost, mrav a způsob. Ubytoval jsem se u sousedů rodiny Neumannové. Nejnovější zprávu mi hned vypravovali. Právě odejel dr. B., ředitel hudebního spolku z Berlína i s rodinou. Byl protestantem, zednářem, nevěřil nic, po tři týdny rozmlouval s Terezkou, byl přítomen bolestným extasím. V neděli 3. srpna v kostele konvertoval i se čtyřmi dětmi, v pondělí 4. srpna byli všichni u stolu Páně, a šťastní hned nato odjížděli do svého domova.

Nato jdu do rodného domu k Terezii Neumannové. Na dveřích domu je malá cedulka s obsahem: Terezie Neumannová přijímá návštěvy, pokud je ji možno :

1. S dovolením ordinariátu v Řezně.
2. Doba návštěv.
3. Návštěvy krátkou dobu.
4. Osoby ženského pohlaví slušně oblečené.

Návštěvy obyčejně pouští otec do síně. Právě byl jsem svědkem, jak přesně zachovává pan Neumann paragrafy stran návštěv. Prohlíží dovolenky a dvěma dámám praví: Vás nemohu nahoru pustit! Proč pak ne, však dovolení máme v pořádku! Ale šaty nemáte v pořádku, pro vaše šaty by měla Rezka velké bolesti a to já nemohu dovoliti. Tyto paničky byly princezny. Nato ony: proto nechcete nás k ní pustiti, že jsme monarchistky a vy republikáni. Pan Neumann praví jim: I císařovy dcery kdybyste byly! V těchto šatech vás k Rezce nepustím. Otevřel dveře a dámy propustil. Venku, když se opět rozčillovaly, jsme jim poradili: Běžte k některé sousedce, vypůjčte si řádné dlouhé šaty. Za 10 minut přišly převlečené jako dokonalé selky a beze všeho byly puštěny k návštěvě Rezky.

Při vstupu do síně potkávám statnou ženu, matku Terezky, jak nese vodu do kuchyně. Pohovořiv s ní, táží se jí na tatínka. Je ve světnici. Zaklepu, jdu dovnitř. Právě byl tam přítomen listonoš. Předává otci spoustu dopisů. Pohlížím na známky a vidím dopisy se všech stran světových.

Obsah ve všech téměř stejný — prosba — aby Rezka se za ně modlila, a své utrpení obětovala

za ty, kteří se jí odporoučejí ve všech záležitostech jak duše tak i těla.

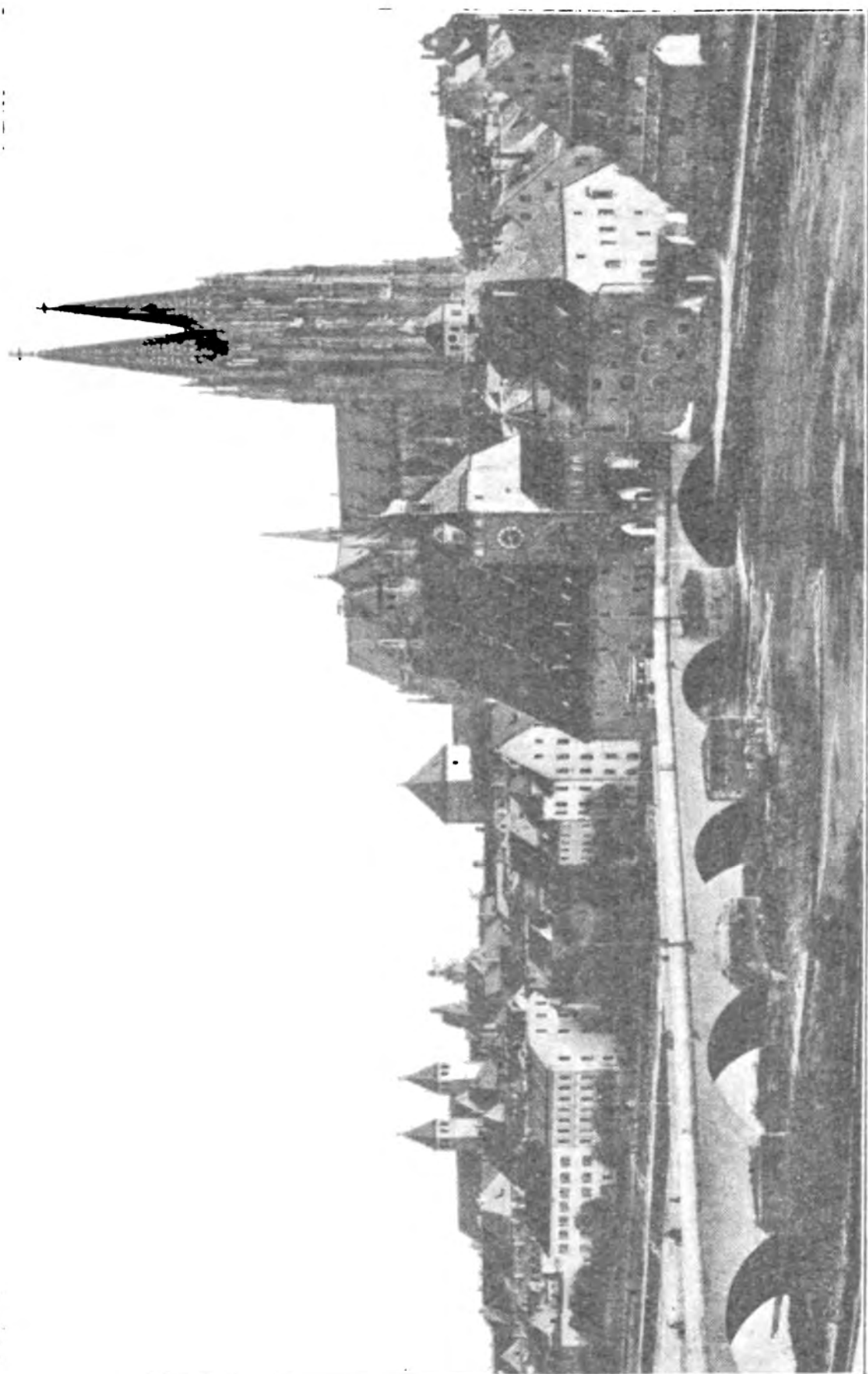
Přimlouval jsem se u otce za jednoho řeholníka ze Solnohradska, otec mi pravil: Bez dovolení ordinariátu nikoho k Terezce nepřipustím, ani p. biskupa, poněvadž přišli sem i lidé vydávající se za biskupa, a nebyli. Nato chvíli se táži na mimořádné zjevy jeho dcerušky a pak se jej táži, kde jest nyní vaše Rezka. Teď je v kostele. Rozloučil jsem se s panem Neumannem a šel do kostela. Zde vidím po chvíli jak pan farář Naber jde v rochetě se štolou a ciboriem za oltář. Hned jsem věděl: Rezka bude teď u sv. přijímání. Myslím si, půjdu do sakristie, přes ní půjde Rezka ven a budu moci s ní mluvit. Chvíli čekám v sakristii, nato otevrou se dveře, ale zvenku, a přichází mladý pán, nese v ruce 3 růže právě ustřižuté. Spatří mne a táže se mne, co si přeji? Maje zato, že je to kostelník, pravím: chci s Rezkou mluvit! To je vyloučená věc, praví mi. Rezka je teď za oltářem, půjde přes sakristii do fary a tam ještě do zahrady se modlit. Zde rozhodně nesmíte býti. Myslím si, nejsem doma, musím zde i kostelníka poslechnout. Když ale Rezka půjde na faru, sebral jsem se a šel také, již napřed. Na dveřích je též cedulka. Pan farář přijímá návštěvy stran informací o Terezii Neumannové půl hodiny v poledne a půl hodiny večer, já však již tam byl ráno. Jdu dovnitř. Z kuchyně vy-

chází hospodyně, sestra Rezky. Táže se mne, co si přeji. Chci s panem farářem mluvit. Dávám se s ní do hovoru, vtom přichází ten milý kostelník a chce na mne vyzvědět, co si přeji. Chci s panem farářem mluvit stran informace o Terezce. Chvilku tak s ním hovořím, přichází Rezka i s panem farářem. Hned se představuji, a dávám se s nimi do řeči. Po chvíli Rezka jde do zahrádky. Nato hovořím s panem farářem o Rezce. Měl jsem čas v Konnersreuthu po všech stránkách sledovat ony mimořádné události.

I na onoho mladého, mi napřed zdánlivého kostelníka jsem se informoval. To byl pan Brunno Rotschild, bývalý lékárník, který skrz Rezku byl obrácen a pokřtěn a nyní studuje na kněze v Eichstätten. Na prázdniny přichází do Konnersreuthu a bydlí na faře.

Mezi účastníky, s nimiž jsem hovořil, bylo několik vynikajících osobností: Pan biskup Schrembs ze Severní Ameriky, dva páni biskupové z Polska s universitním profesorem, páni ze Španělska, z Francie, Belgie, Švýcar, Rakouska a dva mladí profesori z Kanady. Tito přišli k Rezce a mluvili k ní v anglické řeči, poněvadž neznali němčinu. Rezka, samo sebou se rozumí, nikdy se cizím řečem neučila, poněvadž vychodila jednotřídku — pozorně poslouchala a náhle, ku podivu všech, odpověděla těmto pánům z Ameriky úplně případně

**na dotyčné otázky. A jeden přítomný kněz přeložil
odpověď divícím se tazatelům.**

Řezenský dom.

TEREZIE NEUMANNOVÁ

Co je to za kouzlo, které vábí lidi ze všech končin světa do horské vesnice Konnersreuthu? Prostinká venkovská dívka je nástrojem Božím!

Rezka narodila se 9. dubna 1898 v noci z Velkého pátku na Bílou sobotu. Byla přísně svými rodiči vychována. Rodiče byli vždy považováni za hodné křesťany. Otec je krejčovským mistrem a při tom má malé hospodářství. Matka, silná venkovská žena, ačkoliv dlouhá léta nejtěžší polní práce konávala, nebyla nikdy nemocná. Zdraví otcovo utrpělo v útrapách válečných.

Rezka je nejstarší z 10 dětí. Všichni žijí. 10. března 1918 přišla k úrazu při požáru, následkem toho byla přes 6 roků upoutána na postel. Dostávala křeče do života, ochrnula, oslepla, částečně ohluchla měla vředy v krku, v žaludku, byla odležená, nohu zkrácenou a oteklou, že jí ji chtěli lékaři amputovati.

Terezka Neumannová je mystická osoba. Co to znamená? Co je to mystika? Mystika, znamená tajemství. Člověk se vši vědou, není s to, aby odhalil závoj tajemství Božího. Všechny milosti a obzvláště mystické jsou darem nebes, poněvadž my je vlastní silou nemůžeme nabýti. A jaký vztah

má Konnersreuth k mystice? Odpověď není těžká: Konnersreuth je nové svědectví toho, že člověk má dobrotivého Boha na sebe nechat působit. Tak jak je člověk z Boha narozen aby i z Boha žil. To je ta mystika, snížení se milosti Boží k nám lidem.

Slepá Rezka musí vidět — ochrnutá musí chodit. 17. května 1925 slyší nebeský hlas: Rezko, nechtěla bys býti uzdravena? — Dále: smíš dnes malou radost zažít, můžeš se posadit, zkus to, já ti pomohu — praví Neumannové sv. Terezička od Ježíška. Za několik měsíců slyší opět Rezka: Ve slepé poslušnosti následuj svého zpovědníka a svěř mu všechno. — Ano, důvěra v Boha, cvičení v pokore a poslušnosti oproti zpovědníkovi, s úplnou otevřeností oproti jemu, to je to, co od ní je žádáno.

Dále Rezka slyší: Ty máš svému vlastnímu já vždy více odumírat.

Na střeva nemocná musí býti náhle uzdravena. Tvá úplná odevzdanost a láska k utrpení těší nás. Že je vyšší zasáhnutí, nemusíš býti řezána — aby svět viděl . . .

Ježíš ve sv. Eucharistii působí zároveň na téže osobě zázrak stálého postu, k tomu ještě téměř větší zázrak se připravuje, že ve všechny pátky — mimo dobu vánoční a velikonoční, řinou proudy krve ze stigmatisovaných ran a z očí, téměř bezkrevného těla. A po těchto zřejmých zázracích, přichází Pán tam též v tichém vánku večerního

větríčku, v těch rozmanitých tichých osvíceních, povzbuzeních, zjeveních, proroctvích, v mystickém usebrání a v povznešených stavech.

Rezka to jednou zřetelně a krátce vyslovila: Kristus mne udržuje, Kristus všechno působí. V těchto slovech je ten ústřední bod mystiky a zároveň velikost těch mimořádných událostí v Konnersreuthu.

Rezka je prostřední velikosti, váží 110 funtů = 55 kg. Má tváře dosti plné, poněkud probledlé, avšak nikterak chorobné. Zubů má málo, jelikož je ztratila při nemoci, vlasy tvoří dva tenké copánky. Dělá dojem úplně jednoduché venkovské dívky. Šaty nosí černé až k zemi, na hlavě bílý šátek. Na ruku nosí polorukavičky, aby zakryla stigmata. V obcování je příjemná, neustále činná, kráší oltáře, zdobí kostel.

Ráda si zajde k rybníku za vesnicí a zúčastní se lovení ryb, pracuje — okopává v zahrádce. Uctivě mne přivítala, a při podání ruky měl jsem pocit, jako by ani kosti v prstech neměla. Rezi vyhlížela svěže, nebylo na ní znáti nevolnosti, ač mi vyprávěla, že mnoho trpí a právě prodělávala velké utrpení.

STIGMATISOVANÁ

Tereзка Neumannová je stigmatizovaná. Stigmata (odznaky) jsou vtisknuté napodobeniny ran Kristových na přiměřených údech člověka. Stupeň bolesti a napodobeniny jsou různé, podobně jako povstání zevnějšího úkazu. Stigmata v katolické církvi nejsou nic nového, nic neznámého. Stigmatizace nemůže povstati autosugescí nebo hysterií. Všechny pokusy stigmata vysvětlit autosugescí neb hysterií, vždy ztroskotaly. Zajímavě je při stigmatizovaných osobách, že rány docela neočekávaně povstaly, jako u Terezky, první rána na srdci. Její rána na srdci je 3 a půl cm dlouhá a na prst široká.

Reзка na začátku doby postní 1926 zase ležela, aniž by na něco zvláštního myslela, vidí najednou Spasitele klečeti na hoře Olivové. Tu pocítila v boku takovou bolest, že myslela: teď umřu. Zároveň cítila jak ji něco teplého teče. Podívá se. Hle, je to krev! Na druhý týden ze čtvrtka na pátek, vidí opět Krista Pána u sloupu jak jest bičován. Při tom zase krvácela z boku. Až do Zeleného čtvrtka podařilo se jí tajiti před rodiči ránu v boku. Ze Zeleného čtvrtku na Velký pátek ponejprv patřila na celé umučení Páně, od zahrady Getsemanské až k smrti na Kalvarii.

Při tom dostala rány na rukou a nohou a z očí jí tekly krvavé slzy. Rezka nevěděla že je stigmatizovaná a považovala odznaky za „díry v rukou“.

Pan farář, když podal jí Tělo Páně ve svátky velikonoční, rozkázal jí, aby v poslušnosti ukázala jemu ruce a nohy. Dojem byl tak veliký, že dlouho to trvalo než přišel opět k sobě. Na Velký pátek 1927 dostala rozšíření ran na rukou a nohou uvnitř. V listopadu 1927 obdržela odznaky od trnové koruny na hlavě, po každé straně čtyři. V době postní 1928 ránu na rameni jako měl Kristus Pán od nešení kříže, a na Velký pátek 1929 rány od bičování, viditelné na zádech. Tyto poslední však před svátkem Nanebevstoupení Páně zmizely.

Její stigmata jsem viděl ponejprv roku 1930 na rukou, vyhlížely jako dvacetihaléř. Uvnitř byly menší. V těchto ranách mívá často velké bolesti, takže rukou nemůže ani dveře otevřít, otevírá loktem. Též celým chodidlem nemůže nastupovat, jen patou. Pan farář vyprávěl, že Rezka mnohdy při páteční extasi se slzami žádala Spasitele, by tu krev zastavil a ty rány odňal a nechal ji neviditelně raději trpět.

Karakteristické je též pro rány stigmatizovaných osob, že se téměř bouřlivě brání proti každému pokusu zahojení. Žádný lékařský prostředek není s to je zacelit, ony zůstávají, aniž se zapalují, aniž hnisají a nevedou též k otravě krve, což by neod-

vratně muselo následovati. U mnohých voní — u mnohých září, jak jsem viděl . . .

Zvlášť co jsem chtěl v roce 1931 v Konnersreuthu při své druhé návštěvě vidět bylo: proměnu stigmat na rukou. Vstupuji do světnice. Tajuplně se ohlížím. Vzpomínám v duchu na ta velká vidění, která zde Rezka měla. Krista Pána v jeho umučení. Na P. Marii, na její povzbuzující slova pro Rezku. Nebuď unavena ve svém utrpení a vytrvej, tím duše blíže Spasiteli přiváděj. On ti to všechno odmění.

Vidím v duchu ty svaté v nebi, co zde se zjevovali a s Rezkou mluvili. Vidím v duchu mrtvého misionáře P. Josefa Schleinkopfra a jiné a jiné, jak z očístce zde se hlásí a srdečně děkují Rezce, že se za ně modlila a své bolesti obětovala. Vidím dále v duchu jak tisíce hříšníků zde do světnice vkročilo, a odešli se srdcem kajícím. O nich píše spisovatel Witt ve svém díle: (první dílo vědecky zpracované a církevně schválené) Konnersreuth více duší ke zpovědnici přivedl, nežli veliké misie.

A s pocitem, že Rezka všechna má tajemství již zná, pozdravuji: Pozdrav vás Pán Bůh.

Ihned si vzpomíná, že již jednou jsem s ní mluvil a podává mi opět ruku. Pohlížím ji do očí: Její pohled byl pevný a jasnost nebeská se v očích zrcadlí. Ano oči, které vidí zjevy, na které my ostatní smrtelníci budeme teprve v říši záhrobní patřiti. A ten hlas? Není to ohlas hlasu Božího?

Když s ní tak rozmlouvám, požádal jsem ji, aby mi ukázala svá stigmata na rukou. Ochotně odhalila rukavičky — a co vidím? Odznak Kristovy rány, jako hlava hřebu zevně na ruce. Obdélník a k podivu s pravými úhly, měří 15x10 mm. Okraje jako by opilované, kolem dokola uzavírají kůži. Barva stigmatu tmavočervená, vyhlíží jako pečeť ze starého vosku. Nato prohlížím vnitřní plochu pravé ruky — špici hřebu, leží na kůži, ohnutá vyčnívající asi 15 mm ven. Průměr této špice je asi 4 mm. Konec jako by opilován.

Že stigmata Rezky jsou pravá, nepopře dnes žádný zástupce moderní vědy, neboť ten fakt je tak jasný a tak mnohými svědky zjištěný, že pochybovati o tom bylo by nerozumné.

Rektor milánské university byl svého času v Konnersreuthu jako inkvisitor sv. Otce, aby zprávu v Římě podal. Když odcházel, pravil Rezce: Jedu teď do Říma, příští čtvrtek podám zprávu sv. Otcí! Rezka jemu nato praví: Až v sobotu přijedeš k sv. Otcí! Dr. Gemelli všemožně se pokoušel, aby přišel ve čtvrtek k sv. Otcí, ale nepodařilo se mu to. Až v sobotu mohl svou zprávu podat. Dr. Gemelli byl před svým obrácením slavný psychiastr. Za své lékařské praxe měl příležitost 25 případů stigmatizovaných osob prohlížeti a též i podvod odhaliti. O konnersreuthských zjevech se vyjádřil: Přirozeně se vysvětlit nedají.

Vynikající francouzský lékař dr. Willenim navštívil Rezku. V rozmluvě se jí tázal, zda Bůh všechny stigmatizované osoby povolává k svatosti. Rezka se mu dívá přísně do tváře a hned odpovídá, o tom není možno vůbec pochybovati. Dala mu na srozuměnou, že v těchto zkouškách vězí tak veliké utrpení, že, kdo je s odevzdaností do vůle Boží přijme, jistě v nich veliké zásluhy nalezne, sloužíc mu k posvěcení. A ještě dodala, pohleďte, nejen pro stigmatizované posílá Bůh stigmata, nýbrž i pro ony, kteří jsou svědci těchto událostí a podobně povoláni jsou na utrpení Spasitelově spolutrpěti, jej více milovati a sebe posvěcovati. Při řeči o utrpení, bolestech, poukazuje vždy na prospěch křesťana a praví, místo abychom si stěžovali, když nás Bůh povolává k utrpení, máme Bohu za to děkovati poněvadž kříž a bolesti nám k největšímu utrpení pomáhají.

ŽIVÉ PAŠIJE

To nejdojemnější ze všech mimořádných událostí o kterých se v Konnersreuthu mluví a píše, a co i toho nejzatrzelejšího pochybovače až do ledvin pronikne, jsou „živé krvavé pašije v pátky“.

Roku 1926 dostala Rezka za velikých bolestí stigma na srdce. Nato v pátky u vytržení v jednotlivých viděních prožila umučení Krista Pána.

Od Velkého pátku 1927 prožívá pravidelně každý pátek, mimo dobu vánoční a velikonoční a s výjimkou svátku připadajícího na pátek — utrpení Ježíšovo, za hrozných bolestí, velké ztráty krve a váhy.

Pašijové extase přicházejí znenadání. Tak zvané vytržením mysle. Jako by vyšší mocí uchválena, posadí se, a dívá se před sebe upřeně, pohroužena v to, na co patří.

Tento stav přichází ze čtvrtka na pátek kolem půl noci. Jako blesk kmitne se na obloze, tak Rezka náhle spatří Spasitele na hoře Olivové v zahradě Getsemanské. Někdy přeruší větu v polovici, jindy ani nedokončí započaté slovo. Živě sleduje všechno, díví se, prosí, zapřisahá, lomí rukama, mění tvář a pod. Smysly jsou v činnosti, pokud se týká toho, co vidí. Vidí a prožívá všechny scény z umu-

čení Krista Pána. Každá jednotlivá scéna trvá 8—12 minut, nato upadá v lože do podušek asi na 3—5 minut. V té době má dar hierognose — pozná věci, místa, osoby posvěcené od neposvěcených. Poznává ostatky svatých, pravé od nepravých, pocituje příjemně požehnání kněze. Přítomnost velikých hříšníků. J. Excel. arcibiskup pražský dr. Kašpar tázal se jí na hrob blahoslavené Anežky České. Odpovídá: najde se písmo, podle něho hrob, ale ty už se toho nedočkáš.

Tamějšímupanu děkanovi (osobně mi to vyprávěl ve Waldsassenu) Rezka při páteční extasi pravila: Ty jsi farář! Jak to víš? Podej mi prsty! Nahmatala jeho palec a ukazováček a praví: ty jsi farář — ty jsi dnes pozdvíhoval Spasitele — ty jsi Ho přijímal.

Pašije počínají ve čtvrtek kolem půlnoci na pátek, končí obyčejně v pátek v poledne kolem 1 hodiny. V pašijové extasi je Rezka pro zevnější svět mrtvá, neslyší, nevidí a necítí. Pět minut seděla ji moucha na oku, ani nejmenší pohyb neučinila. Kolem oken šel pohřeb s hudbou, která hrála až se okna třásla, trpitelka se ani nehnula. Sama jinak citlivá stigmata ztrácí svoji vznětlivost. Ani nejmenší reakce nenastala při pokusu stisknutí.

Letos 1932 hned na začátku doby postní dostavily se opět pašijové bolesti. Šest let leží za námi Konnersreuth. Šest tajuplných, ale též šest milostiplných let. Každým křesťanem musí otrásti,

když si vzpomene v pátek na krvavé pašije v Konnersreuthu. Musí se pokořit před velikostí oběti, které tam přináší dívka, Bohu ke cti, duším k pokoji. Kde nacházíme, v naší době bídy, podobné skutky, podobnou lásku, podobný smír?

Od počátku doby postní nemůže opustit dům pro velké bolesti, které ji neustále navštěvují a vrcholí na Velký pátek. Jen u vytržení dostává posilu, že bolesti může snést. Pašije počínají vizí Spasitele na hoře Olivové. — Jak trpí. — Křesťan zná tuto olivetskou noc. Všichni svatí museli jít přes ni. Všechny stigmatisované osoby znají tuto tichou noc. Je to noc zkoušky, noc pokušení, noc tajemná, noc boje, která nás vyzývá: bděte a číňte pokání.

Po čtyřikrát byl jsem přítomen v Konnersreuthu živým pašijím. Není slov, aby dalo se vylicít to, co člověk vidí a jaké má při pašijích pocity. Zvláště na obličeji při mystické smrti Terezie Neumannové.

Od půl noci trpí děsné bolesti s Kristem. Vidí Spasitele se modlití, pak jde k apoštolům, oni spí . . . — Jidáš přichází, líbá Spasitele. Jidáš, políbením zraňuje Syna člověka? Tlupa padá jako mrtví k zemi. Pán Ježíš mohl klidně odejít. Z lásky k našim duším však, které by byly po smrti zavrženy, stal se poslušným svého Otce nebeského až k smrti. Rezka zmiňuje se, že měli žoldnéři hořící dřevo — pochodně. Dále vidí, jak je souzen Spasitel u Anáše,

Kaifáše, Piláta. Cítí též bičování, cítí hrůzu trnové koruny, pociťuje kříž na svých ramenou. Při pašijích Rezka prožívá celé umučení Páně. Vidí všechny osoby související s utrpením. Popisuje je. Slyší jejich řeč — aramejskou. — Touto řečí mluvili Židé před dvěma tisíci lety v Palestině. Řeč, kterou jen 4 universitní profesori v celém Německu znají a jí učí. Dokonce jeden z těchto profesorů dr. Wutz s nímž jsem v Konnersreuthu hovořil, přišel na to, že Rezka v této řeči aramejské jej upozornila na dialekt galilejský a judský.

Vidí Spasitele při jednotlivých zastaveních, ale ne jak někde na obrazu, nýbrž živě, činně jako by při tom též spolupůsobila. Při tom řínou se jí neustále potůčky krve z očí a ze srdce. Odznaky na rukou jsou jako šarlat červené. Na rukou a nohou, pravil mi pan farář, krvácí jen v pátky postní. Z odznaků trnové koruny počíná kolem osmé hodiny ráno krvácet.

Čím dále kráčí Spasitel ulicemi Jerusalema, tím bolestněji tíží jej kříž. Rezka cítí odřenou kůži, pot a krev vytékající z mnohých ran, které ji připravují vždy nové a větší bolesti. Tu upadá stigmatizovaná sama pod křížem. Je to otřásající pohled, i pro nástěvníka, který tuto scénu mohl vidět. Již blíží se k hoře Kalvarii. Nato nastoupila větší přestávka.

O 12 hodinách prožívá Rezka pašijový vrchol. Poslední akt největšího světového drama. Ukřižo-

vání a smrt Spasitele. Není možno vylicít, co se děje s Terezií Neumannovou. Ty dojmy jsou příliš hluboké, že není pro ně výrazu. Kdo má jen trochu citu, musí býti uchvácen v této hodině, toho, co nejhlouběji v srdci dojme. Při páteční extasi byl přítomen z daleka zároveň starší pán — chudák, slepý od svého mládí. O něm Rezka pravila: Tohoto slepého muže co sedí, má Pán velmi rád, poněvadž on tu svoji slepotu trpělivě snáší a obětuje ji za ty lidi co vidí a očima hřeší, a tak Spasitele urážejí. Nato praví: ať jde ke mně! V extasi podala jemu ruku. Jeho Excel. biskup Waitz vyzýval kněze, aby Terezce často při páteční pašijové extasi udělovali kněžské požehnání, neb jí to ulehčuje v bolestech. Právě při udílení kněžského požehnání pravila: To je dobře. Kdo to byl? Spasiteli, ty jsi hodný — Spasiteli, ty jsi dobrý! Je to pokyn pro lid a pro kněze, aby si nadpřirozené síly kněžského požehnání vážili.

Při vrcholu pašijí mezi 12. a 1. hodinu mohou býti přítomni jen kněží a konvertité. Viděl jsem ve světnici přítomné protestanty, ale tak byli dojati, že jeden se nemohl se svého místa ani pohnout a úplně byl zdrcen.

Bolno jest, pozorovat Rezku. Děsně trpí. Hledí vpravo jak na Kalvarii strhují s Krista Pána šaty — jak Kristus Pán je přibíjen na kříž. Rezce teče ze všech ran čerstvá krev. Srdcervoucí pohled!

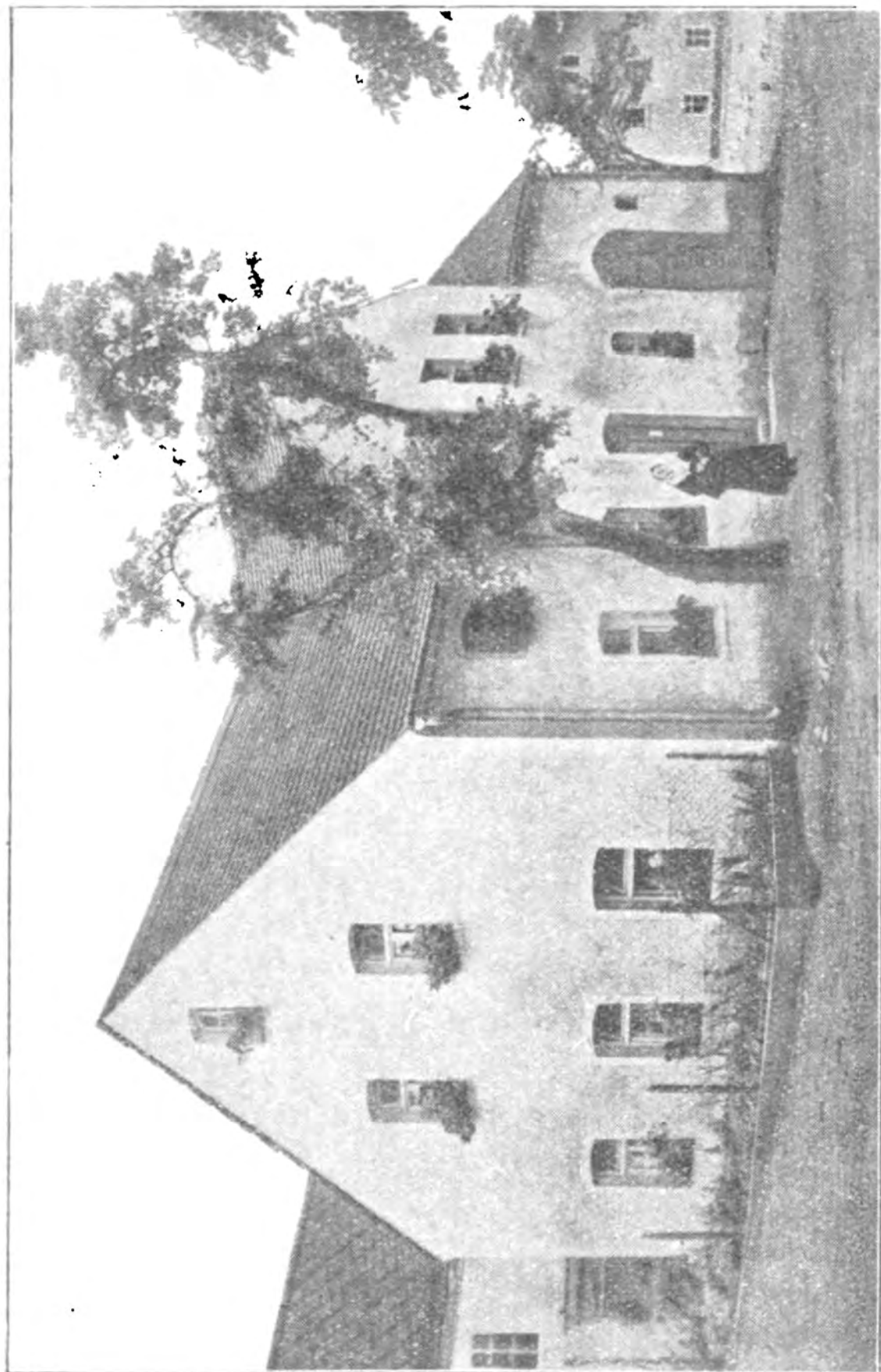
Sotva popadá dechu! — Hýbe prsty tak, jak se pohybovaly Spasiteli při přibíjení rukou! — Celé tělo se jí otrásá — i nohy se třesou — vztahuje ruce po Kristu Pánu — pohybuje prsty — volá — ó — hledí ztrnule, co se děje? — ó — chvíli se nehýbe. Nato vidí jak Kristus Pán je vztýčen na kříži! Rezi hledí vzhůru, prsty se jí chvějí — lomí rukama — zdvihajíc je ke Kristu Pánu. Nozdry se šíří — stále výše zdvihá rozepjaté ruce — v němém bolu nespouští pohledu s Krista Pána ač oči má krví zalepené. S Kristem Pánem cítí hořkost, bolest, žízeň. Spasitel volá — žízním! Při tom olizuje si jazykem rty a patří, jak voják Kristu Pánu na kříži podává houbu s octem.

Při posledním slově Krista Pána přichází zápas se smrtí. Mystická smrt Terezie Neumannové nastává. Hrud' její ještě jednou se zdvihá, krvácející ruce jsou nataženy vpřed. Proudý krve, tekoucí po tváři, vytékají ze zalepených očí. Měl jsem příležitost několikrát pozorovat tento okamžik na vlastní oči. Pojednou počínají se zponenáhla zalepené dosud oči otevíratí docela.

Dlouhý, výrazný a tak bolestný pohled do dálky se nám jevil na Rezce, že se skutečně zdá, jako by chtěl Spasitel, dříve než umře, v údolí Josafat všechny hroby a mrtvé všech časů celého světa svým okem přehlédnout. Jako by chtěl při své smrti přehlédnouti, kolik duší zachránil. Tento bolesti-

plný pohled trval několik minut, potom zavřely se zcela pomalu víčka, hlava se jí naklonila na pravé rameno, ruce skřížila, a tělo upadá do podušek. Terezka vypadá skutečně jako mrtvá! Na modrých rtech není ani ten nejmenší dech pocíťován. Nato se ještě jednou posadila v posteli, prožívá probodení boku. Při tom patří Rezka, jak Maria bolestí padá. Rezka celá zsinalá upadá v posteli. Ke konci pašijí byli jsme tam čtyři kněží, dva jinověrci a otec Rezky jako očití svědkové. Každý z nás odnášel si sebou pocit hlubokého smutku. Můžeme klidně tvrdit, že soustrast neplatila Terezii Neumannové, nýbrž Spasiteli, jehož živým obrazem Rezka po celé hodiny byla. Rezka leží asi půl hodiny jako mrtva. Otec větral, ačkoliv mají automatické větrání, ale to nestačí. Matka přichází. Sundala své dceři s hlavy krví prosáklý šátek, který vyhlíží jako věnec krvavý, smývá ji proudy krve s očí a ostatních ran. Šťasten, kdo takovou bolestnou extasi viděl u trpitelky Neumannové. Kardinál dr. Mich. Faulhaber v kázání o Terezii Neumannové pravil: To venkovské dítko se s celou duší odevzdalo a do utrpení Krista pohrouzilo, zvláště v pátky, zasvěcené památce umučení Páně. Ze soustrasti s umučením Krista Pána krvavé slzy plakala, stala se živým obrazem Ukřižovaného. Jako Pavel, nic nechce vědět jen o Ježíši a to ukřižovaném. Všechno své vědomí čerpá ze školy kříže. Jako němý ka-

zatel tímto příkladem, tak poslední úsudek bude zníti : evropské lidstvo přivést pod kříž Kristův a vložit do ran Kristových, z nichž vykoupení a smíření s Otcem vyprýštilo.

Rodný dům Terezie Neumannové v Konnersreuthu.

U VYTRŽENÍ — VIZE-VIDĚNÍ — DAR PROROCKÝ

V povznešeném stavu klidu nachází se Rezka nejvíce v pátek odpoledne po pašijové extasi a po sv. přijímání. Je to blaživé vidění — patření. Přechod do tohoto stavu jeví se náhlým trhnutím těla. V povznešeném stavu jsou všechny její smysly a přirozené hodnoty vyraženy. Rezka cítí přítomnost Spasitele. Tu jako by si ji Bůh k sobě povznášel v odměnu, a odhaluje před ní závoj tajemství svých. Všechno smyslné se ztrácí a nadpřirozený pocit spojení s Kristem prožívá. Účast na blaženosti a vševědoucnosti Boží, pokud to Kristus připouští. Tělo její odpočívá a vrací se jí tělesná síla. Jako ve spánku leží stigmatisovaná.

Se zářícím obličejem nebeské slasti sděluje, odpovídá na otázky i věci skryté a budoucí.

Co v tomto povznešeném stavu praví, nejsou její přirozené znalosti. Ona sama má tělesné oči zavřené. Netáže se návštěvníků, kdo jsi, ona jej ujišťuje: to nevím já, to mi praví Spasitel. Říkám ti jen to, co mi Spasitel praví. Někdy také odpoví: To mi Spasitel neřekl!

Farář Naber praví, pokud bylo možno zjistit, všechno se ve všech případech vyplnilo co Terezie

Neumannová v povznešeném stavu klidu předpověděla.

Konvertita dr. Gerlich, s nímž jsem v Konnersreuthu osobně mluvil, přes 7 měsíců co nejpečlivěji Rezku pozoroval a s ní velmi často hovořil. Na otázky, které jí kladl, dostal vždy tak přesnou odpověď, že sám řekl faráři Nabrovi: Teď jsem se svými vědomostmi u konce. Tento pan doktor píše ve svém dvousvazkovém díle: Ve více než v jednom případě jsem ve svém životě zkusil, že předpovědi, kterých se mi v tomto stavu dostalo od Terezie Neumannové, se proti všemu očekávání uskutečnily. Často se to stalo velmi rychle, jindy opět po delší době. Mezi předpovědmi byly též takové, oproti jimž jsem v rozmluvě prohlásil, že jejich uskutečnění považuje docela za nemožné. Byl bych ve svém životě posledního 1 a půl roku od mnohé velké škody uchráněn, kdybych tato prohlášení vždy stejně za správné přijal a podle nich jednal. V mnohých případech jsem to ale neučinil a pak jsem se musel dožít, že předpovědi v povznešeném stavu klidu Terezie Neumannové se plně dostavily.

Jeho Excel. biskup Buchberger z Řezna, v jehož diecési Rezka žije, jest přesvědčen, že v povznešeném stavu klidu jest to sám božský Spasitel, který skrze ni mluví. Jeho Excel. Biskup Milan z Petroliny rok po své návštěvě u omilostněné Rezky psal

v amerických novinách: Všecko, co mi řekla a předpověděla, do litery se vyplnilo, takže její modlitbě celou svoji diecési jsem doporučil a ona mi očividně pomáhá.

Roku 1930 v srpnu, když jsem meškal v Konnersreuthu, podával tento pan biskup sv. přijímání Rezce. Byl svědkem toho, že jakmile sv. hostii vypustil ze svých prstů, vznášela si jí v ústní dutině nad jazykem a náhle zmizela.

Stigmatisovaná jemu též pravila: Blahoslavený Don Bosco věděl, když jsi byl ještě chlapcem, že budeš salesiánem a biskupem.

V tomto stavu tázali se z Tyrolska po ukradené monstranci a ciboriu se sv. hostiemi. Rezka odpovídá: svaté způsoby byly znesvěceny a již se více nenajdou. Posvátné nádoby byly zašantročeny do ciziny.

Ve viděních patří na dějinné události, které slyšíme v neděli a ve svátky v kostele při evangeliu. Dále patří na radosti a bolestiplné události ze života svatých. Obzvláště časté jsou její vidění v úmrtní den svatých v pořadí církevního roku. Ona vidí tyto jasné postavy pracovat, slyší je mluvit, jako by byly ještě dnes mezi živými.

V době vánoční vidí často Jezulátko. 27. prosince události ze života miláčka Páně. 28. prosince Heroda, jak dává rozkaz k vraždění dítek. 1. ledna Obřezání Páně. 6. ledna patří trojí Zjevení Páně: mudrcům, při křtu Páně, v Káni Galilejské.

V době velikonoční. Do spánku, smrti podobného, upadla na Velký pátek o 3 hodinách odpoledne. Probudila se z něho v neděli velikonoční časně ráno. Ihned spatřila Spasitele nad skálou hrobní, skrze níž vystoupil. Z Jeho svatých ran vychází paprsky. Obličej jasný, šat zářil jako slunce. Vidí všechny okolnosti související se vzkříšením Páně: jak se zjevuje své Matce, apoštolům a j., v pondělí velikonoční oba učedníky jíti do Emaus. O jak se těší, že může jíti se Spasitelem, raduje se jako dítě, že tito dva učedníci jdoucí na cestě do Emaus nepoznali Spasitele, když ona Jej zná. Též tu událost, že Spasitel a učedníci jedí rukama vidí a obdivuje.

Na svátek Nanebevstoupení Páně viděla Rezka v několika viděních velikou tuto událost. Viděla napřed Spasitele, jak zjevil se apoštolům ve večeradle, kde s nimi jedl a pil. Na jeho znamení povstali a šli s ním k hoře Olivové, kde Spasitel před očima své Matky, apoštolů a jiných lidí, kteří sem přispěchali, vstoupil na nebesa. Ještě nechápali všichni tu velikou událost a již pozorovali něco zázračného. V kamení na zemi viděli šlapu božského Spasitele vtisknutou. Nato vrátili se zpět do Jerusalema.

V době svatodušní vidí seslání Ducha svatého. Slyší apoštola Petra kázat. Terezka rozumí jeho kázání, neboť jej slyší ve své řeči mluvit.

8. prosince 1929 viděla zjevení Panny Marie v Lurdech. Rok nato 1930 vidí Pannu Marii na obloze,

ozářenu sluncem, mající měsíc pod nohama, kolem hlavy 12 hvězd. Potomto velikém zjevení Matka Boží mluví k Rezce a praví: Nebuď unavenou, duše Spasitele blíže přivádět tím, že trpělivě vytrváš v bolestech. Spasitel ti to odmění! V těchto slovech jest vyjádřen cíl úkolu Rezky, který má vyplnit.

21. června patřila na smrt svatého Aloise, jak byl zaopatřen a zemřel. Smrt nechala dlouho na sebe čekat. Zemřel bez smrtelného zápasu. Rezka viděla jeho duši vznášet se k nebi a Spasitele jak ji šel vstříc.

Na Vše svaté otevřela se jí opět brána věčnosti. Směla nahlédnout do nádhery, kterou žádný lidský jazyk a péro nemůže popsat. Tyto slasti nejen velkou radost v Rezce vzbudily, nýbrž i touhu, aby byla rozloučena a v nebeských příbytcích mohla věčně žíti. Třikrát naráží plnost věčnosti na její duši. Patří na Ježíše, jak stál uprostřed svých apoštolů a kůrů andělských, ve skvostném lesku, v druhé vizi viděla trpitelka Ježíše uprostřed panenských duší, důkaz to, jak vysoko jest v nebi ceněna čistota. V třetí vizi patří: Kristus s vojskem svatých, světlé postavy, bez poskvrny.

Na Dušičky mohla opět duchovním způsobem sestoupit k dušičkám do očiště. Opětovně přišly mnohé k Rezce — různí známí, a prosily ji o modlitbu za vysvobození z muk očištěných.

17. září patřila na vtisknutí ran svatému Fran-

tiškovi. 30. září viděla skonání svaté Terezičky od Ježíška.

Těž andělské postavy blíží se stigmatizované. Zjevují se jí jako světlé postavy s lidskými nástinými.

Kde je světlo, je též tma. Nejen Spasitel se svými anděly a svatými jsou v blízkosti Rezky, nýbrž také satan. Její sice nevidí, tím více její slyší mužským hlasem mluvit. Přípravuje jí často velmi prudké a těžké pokušení. Obzvláště je satanovi trnem v oku Rezčino utrpení. Všechnu námahu vynakládá k tomu, aby jí znechutil utrpení. Svůdce jí představuje, jak by jí bylo mnohem lépe, kdyby již více netrpěla, potom by mohla stále chodit do kostela a lépe se modlit. I tento fakt potvrdil pan farář.

Život Rezky je propleten tajuplnými zjevy. Má dar, jak již shora sděleno, rozeznatí ostatky svatých pravé od nepravých, má dar kardiognose. Jednomu pravila: Zůstaň na své farnosti a netouž po profesuře! Jinému: neduh tě neopustí!

Jen spatření — vidění může tak veliká láska téci jakou má Rezka. Často trpce plakala, když patří na Krista jak je dobrý a zná jeho lásku. Ku příkladu Nanebevstoupení Páně, jak Spasitele vidí vystupovat a ona musí zůstat zpět. Její duše zná slávu nebeskou. Cítí sladké spojení Boha s člověkem. Bývá smutná — když mystická přítomnost Kristova skrze svaté přijímání poznenáhlu se ztrácí.

SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ V EXTASI

To nejkrásnější co svět chová v sobě, je křesťanství. A to nejkrásnější co v křesťanství jest, je čistá bezúhonná křesťanská duše. Na to si vždy vzpomenu, kdykoliv vzpomínám na Konnersreuth.

Co zláště u Rezky je nápadné, jest její dětinná láska k Spasiteli při svatém přijímání. Pan farář pravil: Jak vzácná je její dětinná rozmluva se Spasitelem. Často vidí, když kněz odchází od oltáře se sv. Hostií k ní jen Spasitele. Sotva jí ji položí kněz na jazyk, sama zmizí aniž by jazykem nebo hltanem pohnula. Svátostná, sakramentální přítomnost Krista Pána trvá u ní až krátce k příštímú svatému přijímání. Ona cítí skutečně Boha ve svém nitru! Krátká doba čekání na Spasitele je doba muk pro Rezku, které tížeji snáší než všechno ostatní utrpení. Když konečně přijímá, vidí Ho proměněného, pak jest naplněná radostí, láskou, touhou, důvěrou, nevidí podstatu chleba, ani kněze, nýbrž jen Spasitele a volá: Spasiteli, Spasiteli! Má pocit, jakoby se On s velkým plamenem v ní spojil. Ukazuje na srdce, že je uvnitř.

Zázračné zmizené svaté Hostie v ústní dutině je tolika očitými svědky potvrzeno, že není možno o tomto faktu pochybovat. Zde je rozum mudrců jak východních tak západních přes všechny teorie

u konce. Zde si věda ještě vavříny neodnesla z Konnersreuthu.

Na podzim 1931 chtěl podat Rezce svaté přijímání kaplan Fahsel z Berlína. Rezka upadla do extase, ani si jej nevšimla, blížícího se s ciboriem. Též pan farář Naber byl v blízkosti. Oba pozorovali, jak obličej jest upřen vzhůru — celá její bytost byla do vyšin soustředěna. Pan farář dává znamení panu kaplanu aby počkal. Náhle vidí kaplan Fahsel jak Rezka otvírá ústa, a na jejím jazyku je cosi bílého. Brzy nato přechází Rezka z extase do povznešeného stavu klidu a prohlašuje: Na zadní straně oltáře se ji Spasitel zjevil a sám podal jí svaté přijímání.

Toto mystické, mimořádné svaté přijímání v dějinách stigmatisovaných a mystických osob není nic nového. A právě proto, že dějiny katolictví znají podobné úkazy — též dokazují jejich pravost v Konnersreuthu.

Po svatém přijímání navštívil Rezku již zmíněný italský spisovatel Luciano Berra. Tázal se Rezky: myslíte, že jste povoláná k apoštolátu? Její odpověď byla jako vždy přesná: Není třeba býti povolána k apoštolátu. Apoštolát je úloha jednoho každého člověka. I utrpení je apoštolát. Když nemohu pracovat a nemohu býti misijní sestrou, ráda trpím. Usmívaje se přidala: Do nebe se nemůžeme vtančit. Všem, kteří ode mne žádají, abych se za ně modlila, by byli zbaveni utrpení a opět zdraví, vždy jsem

odpověděla: Dnes musíme trpět, abychom se mohli zítra radovat.

V normálním — přirozeném stavu poznamenala Rezka při jedné příležitosti: Po učenosti se božský Spasitel mnoho netáže, mnohem důležitější jest, zda milujeme Jej nebo ne.

BEZE STRAVY

Všemohoucí Bůh ukazuje v Konnersreuthu, že on je Pánem nad přírodou a nad vědami. Příroda neotáčí se vždy podle zákonů, které si člověk sformuloval. Stvořitel přírody dovoluje si zde zasáhnout, aby upozornil lidi na to, že on je ředitelem. V tom právě mají též mimořádné události v Konnersreuthu pro naši dobu největší důležitost. Jsou hmatatelným důkazem proti materialismu moderního člověka.

Úplná nepoživačnost stravy. Toť vrchol mystických událostí v Konnersreuthu. Nic nejíst, nic nepít a přece žít, v bolestech se svíjet, $\frac{1}{2}$ kg krve a na váze 3—4 kg v pátek ztratit a v neděli mít svoji normální váhu 55 kg. To je pro člověka bez víry nemožno. To je kámen úrazu. To je ten nejtvrďší oříšek, který vyrostl na stromě v Konnersreuthu a nemůže ho žádný sebe chytřejší vědátor bez Boha rozlousknout! Nepoživačnost stravy dělá největší starosti zástupcům věd.

Žítí beze stravy celá léta, vrhá všechny přírodní zákony na hromadu, prohlásil člověk, který byl v labyrintě bezbožníků 25 let a událostmi konnersreuthskými přišel ke světlu víry.

Podle výpovědi pana faráře Nabra, Tereзка vlastně pevné stravy od vánoc 1922 nepožívala. Od vánoc

1926 až září 1927 přijala jen čajovou lžičku vody po svatém přijímání, aby mohla spolknout svatou Hostii. Od září 1927 až dodnes vůbec žádné stravy ani pevné ani tekuté nepřijímá — nepožívá — vyjma svatého přijímání. Na ní se uskutečňují slova Krista Pána: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, žije ve mně a já v něm!“

Našli se i tak hloupí lidé, že přirovnávali nepoživačnost Terezky s uměním indických fakirů, jejichž představení vztahuje se jen na několik týdnů. Během postu jsou jen kůže a kosti. Úplně jinak je to s Terezkou. Chodí k nemocným, mluví, pracuje, modlí se, nespí, a ponechává si po celá léta stejnou váhu. Rozdíl v případě fakirů a Terezky je jako mezi mlhou a světlem slunce.

Události na Terezii Neumannové, podle svědectví tisíců nedají se přirozeně vysvětlit. Sami protivníci katolického světového názoru, jako dr. Aigner, dr. Kröner, nazývají Konnersreuth: zjev hýbající světem. (V lékařském oběžníku č. 23./1928.)

Může věda vysvětlit, aby osoba 9 let žádné pevné stravy nepožívala a od září 1927 až dosud vůbec nic nejedla a nepila, a při tom tolik krve ztrácela a tolik bolestí prožívala a vytrpěla? — Stejnou váhu neustále měla?

Pro nevěru, která uznává jen náhodu, je nepoživačnost stravy gordickým uzlem. Na světě není žádné náhody. Všechno, i mimořádné úkazy, dějí

se řízením Prozřetelnosti Boží. Náhoda jest slovo vymyšlené lidskou pýchou, aby se zastřela nevědomost.

Historický důkaz a historická jistota nepoživačnosti stravy jest vědecky dána. Přírodní věda nemá již za úkol zjišťovat teprve žití bez stravy u Terezky, nýbrž má teď jiný úkol a to: Možnost života přirozeně vysvětlit jen v posilé svaté Hostie, jestliže se chce vědecky vyhnouti slovu zázrak.

Zajisté není vůlí Boží, aby v první řadě dala všem možným odvětvím vědy — pokusný objekt — který by sliboval vydatný vědecký výtěžek, aby učenci světa mohli moc Boží v jeho zázracích zvěstovat! Ve svých zázracích ukazuje Bůh sám sebe, aby učení i neučení v pokoře se sklonili a badali, co Věčný jim chce říci stran víry a lásky.

Pro fakt nepožívání stravy svědčí Rezka sama, která jednoduše praví: Nepotřebuji jísti, mne udržuje Bůh při životě, aniž bych musela jísti. To není žádný větší zázrak, jako když Bůh u vás pokrmy a nápoje proměňuje v maso a krev. Bůh je přece všemohoucí. Může lidi se stravou i bez ní udržeti při životě.

Pro tento fakt svědčí rodina Neumannová a celá obec, a pan farář Naber, který Rezku zná přes 20 roků. Spíše se nechá Rezka na kusy rozsekat, než by vědomě řekla nepravdu.

Pro tento fakt svědčí ošetřující lékař sanitní rada

dr. Seidl, který před soudem prohlásil: Za dob mého pozorování stojím osobně za tím, že Tereza Neumannová žádnou stravu nepřijala, ale jsem také skálopevně přesvědčen, že i v další době totiž od září 1927 nic nepožívá.

V červnu 1931 měli učenci nábožensko-vědecký kongres ve Vídni. Bylo radost poslouchat z úst lékaře, jak osvětloval náboženské otázky, a svým přesvědčením o nadpřirozeném charakteru události v Konnersreuthu ozářil celý slavnostní sál vídeňské university. Byl to dr. Witry z Metzru, který na základě svých prohlídek při 19 stigmatizovaných osobách prohlásil, že slovo — zázrak — platí pro Konnersreuth, jak v náboženském tak také ve vědeckém smyslu.

Terezie Neumannová r. 1925 po zázračném uzdravení.

SMÍRNÉ BOLESTI

Bůh zjevoval a zjevuje dosud vůli svou nám lidem mnohými způsoby. Jednou rozkazem osobám, jindy přírodními zjevy, ve válce hřměním kanonů, jindy opět provoláním k věřícím. Vzpomeňme jen na proroky, na poutní místa, na křížové dny, Boží tělo, procesí, úctu k božskému Srdci Páně, jak vůle Boží na mnohých omilostněných osobách se vykonávala.

Co schází dnešnímu lidstvu více než pomoc a milost Boží. Proč? Poněvadž o tyto dary lidstvo neprosí! Konnersreuth ukazuje nám cestu, po které musíme jíti, abychom pomoci dosáhli. Musíme jíti cestou Spasitele, toho největšího trpítele, cestou bolesti, smíru a obětí, jen tak přijdeme k Srdci Ježíšovu, k smilovné lásce Boží. Ve všech časech konávali křesťané křížovou cestu na Kalvarii a dole do Božího hrobu.

Křížová cesta byla nejmilejší modlitbou Rezky již od mladosti. Až k slzám dojata byla při rozjímání o umučení Páně. Po šest roků doprovází v pátky, v krvi a bolestech Spasitele ulicemi Jerusalema na křížové cestě. Celý její život jest utrpení. Všechno, co nemilého jí potkává, obětuje za smíření. Vlny, řinoucí se z Konnersreuthu do celého světa, nesou sebou

utrpení, zvěstují ducha oběti, působí na srdce lidská a rozum, že jsme povoláni trpět s Kristem, abychom byli s ním oslaveni.

Smírné bolesti přijímá Rezka na přání Spasitele za duše v očištcí, za obrácení hříšníků, za nemocné. Při tom trpí všechny možné nemoci. Zápal plic, vředy, kloubový reumatismus, plicní neduhy atd. hořící touhu po Bohu, hlad, žízeň, hrůzy smrti, které jako smír za hříchy živých neb mrtvých lidí obětuje, aneb za uzdravení nemocných. Jakmile smírné utrpení je u konce, jest opět té nemoci neb neduhu zproštěna.

Dušičky v očištcí mají v Rezce stále pomocnou přítelku. Zjevují se jí jako zatemnělé světlé postavy a prosí ji úpěnlivě o modlitbu a smírné bolesti. Farář Naber, který je nejlépe do událostí v Konnersreuthu zasvěcen, vypravoval, jak Rezka trpí za dušičky. Děsné tělesné bolesti, obzvláště ve stigmatěch. Ale to nejhroznější co jest, jsou utrpení, které cítí Rezka v duši. Trpí neustále nekonečnou touhou, kterou pociťuje duše po nebi a po Bohu. Celé hodiny nepřetržitě volá bázlivě: Spasiteli, dej mi světlo věčné! Spasiteli, vezmi mne, abych byla u Tebe. Toto utrpení jest velice dojemné.

Pan farář Naber nemůže snést pohledu této bolestné touhy a musí opustit světnici. Po nějaké chvíli vidí Rezka zářící světlo vcházet do nebe... Duše, za níž utrpení obětovala, vznáší se k nebeské vlasti.

Severoamerický časopis redemptoristů „The Ligurian“ líčí obšírně zprávu o misionáři P. Josefu Schleinkofru.

Rezka za duši tohoto misionáře, kterou viděla v očistci, obětovala své modlitby a těžké utrpení. Přítomné návštěvy u Rezky slyšely, jak náhle u vytržení volá zřetelným hlasem: P. Schleinkofer přichází! Vtom okamžiku slyší všichni přítomní dobře jim známý hlas zemřelého přítele, který Terezce za prokázanou velikou lásku, kterou nikdy nezapomene vroucně a srdečně děkoval, jí povzbuzoval i nadále za duše v očistci se modliti a trpěti.

V památní knize v Konnersreuthu, do které jsem se při své první návštěvě podepsal roku 1930, zapsala se tam týden nato jedna paní následovně: Paní Anna Schödler z Alten Essen. Byla jsem 14. a 15. srpna 1930 jako volnomyšlenkárka a komunistka skrze Terezii Neumannovou obrácena. 26 let byla jsem z církve vystouplá.

Vraceje se z Konnersreuthu roku 1931, z druhé své návštěvy, jel jsem autem s váženým velkoprůmyslníkem. Obrátil se z protestantismu do mateřské církve katolické. Právil: já mám Rezku rád, protože vím a věřím, že ona je nástroj Boží.

DIVERSNÍ UDÁLOSTI

Pan farář Naber vypravoval následující případ: Jednoho dne přišel pán, který se vydával za malířského umělce. Terezka ho přijala se slovy: Ty jsi pater, který před 20 lety zapřel své kněžství. Kněžské svěcení nikdy neztratiš, to zůstává vždycky. Načež návštěvník zmizel.

Jednou přijala smírné utrpení za pijáckou společnost. Prudké vrhnutí s tak silným lihovým zápachem měla, že museli celý den větrat světnici, aby zápach odešel. Otec Rezky byl téměř celý zoufalý a naříkal: Co si budou lidé myslet, že u nás je pítka, poněvadž alkoholový zápach bylo cítit oknem i venku.

Obzvláště těžké smírné bolesti trpí ve fašinku. Rezka pravila jednou, kdyby lidé věděli co za ně trpím, nikdo by z nich více bál nenavštívil. Též velké duševní trýzně prožívá.

Rezka mohla býti milionářkou. Jen německá filmová společnost nabízela milion marek t. j. přes 8 milionů Kč. Její odpověď byla: netrpím pro peníze, nýbrž pro Spasitele.

12. září 1931 byla Terezie Neumannová ve Špíru na návštěvě se svojí sestrou a s panem farářem. Bydleli v residenci vrchního pastýře, který ji pozval. Měla tam též vidění, extase, pašije.

Znamý jasnovidec a slavný psychografolog v Německu Erik Jan Hanussen, konal celou řadu přednášek o událostech v Konnersreuthu. Sám Rezku navštívil. Poznal nepoživačnost stravy jako fakt. Hanussen je přesvědčen, že při událostech konnersreutských, které hýbou svědomím světa, nejedná se ani o podvod, ani o hysterii, nýbrž o zázrak.

Podle jeho názoru mizí jak přírodovědecké, tak také psychoanalytické pokusy o vysvětlení a zbývá jen možnost náboženského vysvětlení. Terezie Neumannová je neobyčejná bytost, která v naší době má největší význam. Slzy a rány nosí, zastupujíc...

Konnersreuth je v naší době shromáždujícím bodem všech věřících křesťanů. Že znamení jsou pravá a ukazují na existenci druhého záhrobního života, proto přichází mnoho evangelických křesťanů do Konnersreuthu. Posilují se tam ve víře v Krista ukřižovaného. Též nekřesťané přichází tam a povznášejí se na nebeských znameních.

O pravosti mimořádných zjevů na Terezii Neumannové není možno pochybovat, poněvadž tisíce a tisíce lidí se o nich přesvědčilo. V její blízkosti ztrácejí se všechny pochyby a prchají jako mlha před sluncem.

Kdyby její mimořádné zjevy, stavy, stigmata, pašije, nepoživačnost stravy nebyly pravé, tak by tolik biskupů, kteří se dlouhou dobu zdržovali jíti do Konnersreuthu, ba dokonce kardinálové by ji ne-

navštívili, a svatý Otec nebyl by jí apoštolské požehnání opětovně udělil.

Jsou lidé, kteří všechno jiné raději připouští než zázrak. Pak by museli uznat nad sebou Boha a to jim jejich pýcha nedovolí, aby se pokořili před majestátem Božím. Písmo svaté o nich praví: Nevěřci ani tehdy nevěří, když někdo z mrtvých vstane. Víra je dar Boží. O ten musí člověk prosit. Víra není jen aktem poznání, nýbrž i vůle. A nevěra nechce věřit.

Terezka přirozeně nemůže být vysvětlena, poněvadž schází přirozené životní cíle. Bez takových, nikdy životní úkazy nenastupují. To jest věčný zákon. Nepoživačnost stravy, stigmatisace, extase nejsou žádné přirozené cíle. Naopak bývají i životu nepříjemné a protivné. Terezie může být jen nadpřirozeně vysvětlena a to nadpřirozenými, náboženský zjevenými silami. K tomuto vysvětlení dojdeme, když víme, že člověk není jen lépe vyvinutá opice, nýbrž stvořená rozumově — mravně-náboženská bytost.

ZÁJEM S CÍRKEVNÍHO HLEDISKA

4.května 1926 na vyzvání reženského biskupa sdělil farář konnersreuthský zprávu o Terezii Neumanové. Brzy nato uveřejnil farář Witt z Münchenreuthu bez Imprimatur první spis o událostech v Konnersreuthu a líčí v něm v předčasné horlivosti svoji hrdinku jako poselkyni z nebe.

Na podzim tohož roku došlo nařízení z Řezna, Terezii přeložit do nemocnice ve Waldsassenu k pozorování. Plán byl zmařen na neochvějně vůli otce Tereziina. Ani prosba Terezky, ani domlouvání faráře nezvítězilo.

Nato bavorští biskupové při své roční konferenci zakázali poutě do Konnersreuthu. Nevěřci a lidé odjinud než z Bavorska nepovažovali se býti vázání tímto zákazem.

6. listopadu 1927 kardinál arcibiskup měl na kazatelně uchvacující přednášku. Lidské jazyky volají rychle *mirakl*. Církev prohlašuje vážné slovo zázrak, teprve tehdy, jestliže je zcela jisto, že tento neb onen zjev přirozenými silami a zákony nedá se vysvětlit . . . Konnersreuth není dogma, a ti co nevěří, nejsou proto bludaři. Míti strpení a hodinu Pána očekávat je ctnost dušiček v očištění . . . — Slovo Gamaliele platí i zde: „Jestli to dílo pochází od lidí,

samo se rozpadne. Pakli pochází od Boha, tak je nebudete moci zničití."

Jelikož polemika a bouře proti jednoduché vesni-
ci den ode dne stoupaly, požádal Mons. von Hendle,
dra Seidla, který Terezku od 1918 ošetřoval, o za-
slání zprávy o ní. Biskupská komise přijela do Kon-
nersreuthu, aby přiměla otce k převezení Terezy do
nemocnice, leč bez výsledku. Proto nařídil biskup
15denní pozorování Terezy v otcovském domě pod
vedením dra Seidla s výslovným účelem, pravdu
Terezii Neumannové připisovanou: absolutní nepo-
živačnost pokrmů vědecky kontrolovat. Pozorování
bylo prováděno od 13. do 28. července 1927.

Na počátku září 1927 bavorští biskupové při své
roční konferenci ve Freisingu důtklivě upomínali,
aby se dále o událostech v Konnersreuthu neusu-
zovalo, dokud církevní autorita sama nerozhodne,
všechny návštěvy tam přerušit, jak již příslušný
biskup před nimi od počátku varoval.

4. října 1927 uveřejnil rezenský ordinariát o vý-
sledku z červencového pozorování úřední zprávu
s následujícím prohlášením: Objemná vlastnoruční
zpráva pana dra Seidla, sanitního rady, nutí ve spo-
jení s dvěma denníky čtyř sestřiček k přesvědčení,
že původně toužené, ale neproveditelné ono pozoro-
vání v nemocnici neb na klinice též žádného lepšího
výsledku by nepřineslo. Takto získané přírodově-
decké základy podávají teprve půdu pro filosoficko-

theologické zkoušení fenomena. — Končí: Svrchu uvedeného udání může důst. duchovenstvo libovolně použít.

29. října nato vikář řezenské kapituly důtklivě a vážné přání vyslovil, že ve všeobecném církevním zájmu a vzhledem na zdraví Terezie, všechny návštěvy jsou zastaveny.

S nastoupením nového biskupa Mons. Buchbergera přísnost církve byla zmírněna.

18. května 1928 dostal farář Witt řádky od generálního vikáře Höchta, které jsou na první stránce jeho knihy: Důvody, které svého času při neudělení Imprimatur byly směrodatné, odpadly vzhledem na bohatou mezitím vyvinutou literaturu o Konnersreuthu. Následkem toho z důvodu opportunity vzešlý zákaz se ruší. Propuštěním této knihy, nedává se ani direktní ani indirektní vrchnopastýřský úsudek o uvedených v ní událostech.

Skoro v téže době dal řezenský biskup dovolení k návštěvě Terezie Neumannové každému, kdo ke své žádosti přiloží potvrzení svého faráře, že pohnutka jeho je duševní povzbuzení. Návštěvy jen ze zvědavosti neúprosně musí býti odmítnuty.

V září 1928 uveřejnil biskup řezenský po biskupské konferenci: Před rokem musela býti návštěva u Terezii Neumannové pro hromadný nával a pro zneužití odvislá od zvláštního dovolení biskupského ordinariátu. Obec Konnersreuth i rodina Neuman-

ova přijaly tyto směrnice v pietní poslušnosti, a co se jich týkalo též provedly.

Sv. Terezička od Ježiška v Lisieux.

CO PRAVÍ CÍRKEV?

Je výslovně zjeveno a patří tedy k pokladu božské víry, že v lůně církve Kristovi budou vždy charisma nebeského původu jako: zázračná uzdravení, stigmatisace, extase, vize, proroctví. Jelikož to ale není papežem ex cathedra ani ekumenickým sněmem prohlášeno za článek víry, není nikdo zavázán pod trestem exkomunikace v to věřit.

Ale jsoucnost charismatu u pokřtěné osoby je stále „dogmatický fakt“ a sice pro svůj těsný vztah k oné zjevené pravdě: Nadpřirozené zjevy budou v církvi ve všech epochách dějin. Nejvyšší učitelský úřad nepřekročil by hranice své kompetence, kdyby prohlášení dal, ono charisma je v jistém případě božského původu nebo není. A jeho úsudek by byl „církevní článek víry“, to znamená: každý katolík ve svém svědomí je zavázán jej přijati.

Nyní můžeme chování církve v záležitostech konnersreuthských sledovati. Když Terezie Neumannová 1926 docela náhle se vynořila na světové jeviště, doprovázená svými zázraky, když jí bylo od součastníků odpíráno, ukázal se biskup z Řezna velmi překvapen. Opětovně měl biskup Antonín příležitost jet autem přes Konnersreuth, aniž by se zastavil. Tento dojem obrátil se pod tíhou události.

J. Exc. Dr. von Heule † 12. října 1927 náhle. Před třemi hodinami byl ještě na diecéšní synodě a nechává pozdravovat faráře Nabra a Resl.

Nástupce jeho Exc. Buchberger zdržoval se podobně jíti do Konnersreuthu dokud byl světícím biskupem v Mnichově. Jsa zvolen za biskupa řezenského, byl si vědom své zodpovědnosti, aby si své přesvědčení sám učinil. 22. března 1928 dvěma hodnostáři doprovázen, meškal dva dny v Konnersreuthu. Pozoroval Terezii v páteční extasi i v normálním stavu, vedl s ní delší hovor a prohlásil při svém odjezdu: tím co viděl a slyšel je velmi uspokojen. 20. října 1928 podával sám o své návštěvě zevrubnou zprávu sv. Otce i v Římě. Od té doby jeho blahově nebyla pro stigmatisaci ničím zkalena. Známé jest nadšení biskupa Waitze z Brixenu pro ní. Zvlášť zajímavé je znáti vnitřní pocit kardinála arcibiskupa Faulhabra. Do r. 1928 jeho vysoké povolání mu přikazovalo vyčkati a zdržovati se návštěvy.

Nebylo možno zjistiti jeho smýšlení. Před 3 lety, když všechno podezření podvodu bylo odstraněno, a pro něho nebylo již nebezpečí, že by neprozřetelně jednal, podíval se na páteční extasi do Konnersreuthu.

Tento pan kardinál přijel vlastním autem a odebral se přímo do fary. Kolem 6. hodiny večerní učinil první návštěvu přes hodinu trvající u Neumannů a vrátil se v noci opět, aby počátek extase pozoro-

val. Kolem 3. hodiny ráno odebral se Jeho Eminence do fary, o 7. hodině celebroidal a vrátil se pak k bolestnému lůžku, aby zde meřkal do 3. hodiny odpolední. Při tom pozoroval extatickou Terezku a dělал si poznámky. Byl mimořádně dojat. Vysvětloval návštěvám jednotlivé bolestné scény. Když Terezie naříkala, že musí mnoho trpět, poněvadž ve světnici je někdo, kdo Spasitele velice urazil, žádal kardinál všechny co byli právě přítomni, aby odešli. V sobotu ráno vrátil se Jeho Eminence ještě jednou a celebroidal ve světnici stigmatizované, při tom ji podal svaté přijímání. Kardinál Faulhaber dotazoval se rodičů na domácí stav, úrodu atd. a vyjádřil ve všem svou velikou spokojenost. Co jej na Terezce nejvíce dojalo, byla její báječná nezapřitelná přirozenost, jednoduchost, upřímnost i oproti osobám, které i ty nejchoulostivější a nejspletilejší otázky dávali.

Důvěrníci pana arcibiskupa ujišťují, že Jeho Eminence je příznivě nakloněna událostem o Terezie Neumannové.

Svatý Otec přes všechny starosti svého nejvyššího úřadu ukázal též svůj zájem o Konnersreuth. Posílá do Konnersreuthu svého inkvizitora, učence v experimentální psychologii a zároveň, rektora milánské university Gemelliho. Dvakrát přichází do Konnersreuthu. V r. 1928 napřed 23. března v doprovodu P. Bleyensteina S. J. jako tlumočníka a

6. dubna, aby byl přítomen velkopáteční extasi. Podle Excellence Waitze dal zřejmě najevo tento učenec, že u stigmatizované není žádné stopy po hysterii a že její mystické stavy přirozeným způsobem se vysvětliti nedají.

Dr. Gemelli, odcházeje z Konnersreuthu praví Terezii, ve čtvrtek přijedu do Říma a budu mluvit se svatým Otcem. Ne, ne, až v sobotu budeš mluvit se svatým Otcem, odpovídá jemu Terezka. A skutečně! Nepřišel dříve k audienci k svatému Otci v Římě až v sobotu. Obsah zprávy podané nevíme. Ani svatý Otec nic veřejně neprohlásil. Ale zajímavé je, že po ukončení pozorování papežského komisaře Dr. Gemelli-ho dostal na počátku června 1928 farář Naber i Terezie Neumannová listinu z mnichovské nunciatury, podepsanou Piem XI., v níž sděluje, že jim uděluje své požehnání, aniž by o ně žádali. Tato listina má datum 3. května 1928. A právě v tento den v extasi pravila Terezka faráři Nabrovi: „Teď právě uděluje nám svatý Otec své požehnání. Vám i mně.“

Je to znamení blahovůle, projevené z nejvyššího místa i když jen v privátní formě, z čehož se můžeme radovati.

DOSLOV

Konnersreuth je v naší době provoláním k svatému nadšení. Konnersreuth ukazuje nám cestu k víře a pokoře, cestu k sebezáporu, smíru a oběti, ukazuje nám bojiště, ukazuje nám nebeskou podporu.

Od té doby, co vládá temnosti na světě se vzmáhá, je celá řada mystických osob vyvolená k svatému nadšení pro Krista, k nadšené práci pro církev, víru a mravnost! Konnersreuth volá: zpět k Bohu! To je to vítězství, co svět přemáhá, víra naše!

OBSAH:

Úvod	7
První moje cesta do Konnersreuthu	9
V Konnersreuthu	11
Terezie Neumannová	19
Stigmatisovaná	22
Živé pašije	27
U vytržení — vize-vidění — dar prorocký . . .	37
Svaté přijímání v extasi	43
Beze stravy	46
Smírné bolesti	53
Diversní události	56
Zájem s cíkevního hlediska	59
Co praví církev	65
Doslov	69

Předběžné oznámení!

Podle možnosti vyjdou další moje poutě a cesty o nichž konám přednášky se světelnými obrazy po celé republice a to :

Pout do Svaté země a Afriky.

Pout z Albanie do Říma.

Pout k hrobům:

K sv. Terezičce od Ježíška, k blah. Bernardetě, k sv. Markétě-Marii Alacoque v Paray-le-Monialu, kde se zjevilo božské Srdce Páně, přes Lyon, Avignon do Lurd.

**Pout k sv. Antonínku Divo-
tvůrci.**

Misie v Číně a Japonsku.